

KIIRTÓS

Pilisszentlászlói Hírmondó

Önkormányzati támogatásban nem részesülő cenzúramentes havilap

Karácsony éjjeli mise

A karácsony a legnagyobb keresztényünnep a húsvét után, amellyel Jézus Krisztus születésére emlékezünk. Az éjjeli misét minden évben December 24-én. Ádám-Éva napkor tartották világszerte.

Jelenleg már számos helyen éjféli időpontban is tartják.

Pilisszentlászlón azonban, Kabar Sándor atya időskori betegsége miatt az utóbbi néhány évben kimaradtak a pálos rendi templomunkban

an tartott karácsonyi ünnepi hangulatunkat megalapozó éjféli misék. Az elmúlt év Ádám-Éva napján a késő esti órákban fiatalok és idősebbek, férfiak és nők ballagtak a templomdombunk felé. Fajcsák Tibor atya hirdetésére hagyták el meleg otthonaikat és igyekeztek közel három évszázados templomunkba.

Néhány évi kihagyás után Pilisszentlászló katolikus hívei, ismét együtt lehettünk a tradicionális éjféli szentmisén, amit Tibor atya este

tíz órakor tudott elkezdni.

Az ünnepi hangulatot az ünnepek előtt felállított, és feldíszített óriási fenyőfák, és a Tibor atya által hozott és szépen felállított Betlehem is fokozták.

Az ünnepi szentmisét követően lelkiatyánk, sokáig sajnos nem tudott köztük maradni.

Szentendrei – Izbégi hívei is várták őt ahol még a hagyomány is időpontban, éjfélkor kezdhetné el a Szentmiséjét.

Annak

ellenére, hogy a tradicionális karácsony a kereszténység egyik legfontosabb ünnepe, sok nem-keresztény ember is ünnepli világszerte az emberi szeretett ünnepeként. A népszerű ünneppel együtt jár az ajándékozás, a karácsonyi zene, üdvözlőlapok küldése, templomi ünneplések. Karácsonyi hangulatú tárgyakkal való díszítés, mint például a karácsonyfa állítás.

Fenyőfa állítás

Az első feljegyzés a karácsonyfáról a németektől származik, a 15. század végéről.

Akkoriban almával, ostyával díszítették. Egy középkori történelmi jegyzet alapján, Magyarországon karácsonfának nevezték a földesúrnak karácsonyi adóként beszállított tüzelőt. A karácsonyfa állítás szokása viszont, nálunk csak 19. század második felében jelent meg. Kezdetben azonban leginkább németajkúak által lakott területeken. Pilisszentlászlón a Kiegyezést követően hamar elterjedt. Akkor azonban a környező településekhez hasonlóan, csak gyümölcsökkel és később ostyával is díszítették. A templomunkban is ez időktől datálható a karácsonyfa állítás.

Ennek a hagyománynak a szellemében Tibor atya gondolt egyet, majd elhatározta, három tekintélyes nagyságú fenyőfának a felállítását. Az elhatározást tettek követték.

Beszerezte a három, akár tetőszerkezet építésére is alkalmas fenyőfákat, kért és kapott segítséget. Márciusi Ifjak, nyomán, Adventi ifjaknak is nevezhetném de a segítők közül, akik a Tibor atya által megbeszélte időben összejöttek már többen túl vagyunk már az ötödik X –en.

A gondos szervezésnek köszönhetően, már előre úgy módosították a fenyőfákat tartó talpakat, hogy annak egyik lábának hosszát az oltár melletti lépcsők miatt szabályozni lehessen. Ezt a lakatos munkát a rangidős Petkó Gábor templomgondnokunk végezte. Elsík Tamás hozta a motorfűrészt és egyéb szerszámokat. Kosznovszki József Szentendrére elszármazott falunk szülötte is megtisztelt jelenlétével és nagy segítségünkre volt. Rudolf János a munkán kívül a forralt borról

gondoskodott, ami a hidegben jól szolgálta szervezetünket.

A katonai gyakorlóruhába beöltözött Tibor atya is kivette részét a teendőkből.

A Tamás által szépen megfaragott talpú fenyők felállítására minden megjelent emberre szükség volt. Miután sikerült felállítani és stabilizálni, kezdtük kibontani a gyertyafüzéreket, amiket Kosznovszki Józsi barátunk fitogtatva villanszerelő tudását hosszú rúd segítségével nagyon ügyesen helyezett fel szakszerűen a fák gallyaira. Addigra Tibor atya kibontotta, a meglepetésnek szánt Betlehemi alakokat. Az elhelyezésükhöz szükséges szalmabálát, Rudolf János hozta saját terméséből. Az alakok elhelyezésével kapcsolatban javaslat, hozzászólás történt, de ekkor már túl voltunk a nehezén. Már csak a takarítás maradt hátra. Tibor atya hozta a porszívót mindegyikünk, részt vett a takarításban is. A templomi porszívó azonban gyengének bizonyult a sok fenyőhulladék felszívására. Gallai Gergely úr, aki a parlamentünkben, mint nemzetiségi szóvivő ténykedik, kocsiba ült és elhozta nagy teljesítményű porszívóját. Ennek segítségével hamarabb tudtunk pontot tenni néhány órás munkánkra. A nemes szándékú munkában résztvevő hittestvéreink, Fajcsák Tibor atya szervezése, meghívása által: Elsík Tamás, Gallai Gergely, Petkó Gábor, Vanyák Zoltán, Kosznovszki József, Franyó István, Rudolf János, Mikula Albert, Szinnai Zoltán, és én, aki nem csak fotóztam.

Franyó Rudolf

Slovenskí literáti spod Pilíša v Békešskej Čabe

Stále aktívne legendy slovenskej národnostnej literatúry v Maďarsku, ktoré sú súčasťou stredoškolského učiva v súčasnej literatúre, zavítali na Slovenské gymnázium, základnú školu, materskú školu a kolégium v Békešskej Čabe. V tejto adventne naladenej inštitúcii ich privítala riaditeľka školy Edita Pečeňová, ktorá už niekoľko rokov učí slovenskú literatúru v najvyššom ročníku a pripravuje študentov na maturitnú skúšku.

Študenti sa tak mohli osobne zoznámiť s Alexandrom Kormošom, Gregorom Papučkom i Imrichom Fuhlom, ale aj s Rudolfom Fraňom, ktorého tvorba zatiaľ ešte nie je zaradená do učiva. Zažili výnimočnú hodinu literatúry, v ktorej sa prelínali učebnicové úryvky o jednotlivých autoroch s básňami v ich podaní s osobnými zážitkami. Edita Pečeňová si trochu otestovala ich vedomosti, keď zisťovala, či vedia, čo je v učebniciach o nich napísané a ktoré básne tam majú uverejnené. Zaspomínala si i na roky stredoškolského štúdia, keď ako študentka školy, v ktorej teraz „šéfuje“, sa stretávala s Imrichom Fuhlom, vtedy študentom budapeštianskeho slovenského gymnázia, na rôznych súťažiach. Samozrejme, i vtedy sa všetci snažili vyhrať a ukázať, že sú tí najlepší. Priateľské vzťahy však pretrvali dodnes. Alexander Kormoš porozprával študentom, ako krátky čas pôsobil v Békešskej Čabe a prečítal i básne vzniknuté v tomto meste. Gregor Papuček študentov nezapodnuteľne motivoval k učeniu slovenčiny. Veď vďaka znalosti slovenčiny tlmočil v Sovietskom zväze i v Poľsku. Slovenčina je podľa neho esperantom slovanských jazykov, pomocou nej je možné sa dorozumieť v Európe od mesta Aš na západe po Vladivostok na východe a od Severného mora po Jadran.

Vydavateľ a prekladateľ Rudolf Fraňo priblížil svoju vydavateľskú činnosť a 36 exenplánov daroval škole hodnotné knižné tituly, ktoré vydal vo vlastnom náklade. Imrich Fuhl vtipne poznamenal, že sa ho raz pýtal, prečo prekladá slovenské knihy do maďarčiny, na čo mu Rudo Fraňo, ako sa podpisuje v slovenských knihách, pohotovo odpovedal:

„Aby im aj maďarskí Slováci rozumeli.“ Stretnutie plné humoru, zážitkov i krásneho slova ukončil Imrich Fuhl spomienkou na telefonát Edity Pečeňovej začínajúci slovami: „Bol si u nás vytiahnutý!“ Najprv bol v pomykove z tejto vety, ale potom sa schuti zasmial, keď mu jeho priateľka vysvetlila, že študentka si vytiahla maturitnú otázku zo súčasnej slovenskej literatúry v Maďarsku a na maturitnej skúške o ňom rozprávala. Bodkou za touto zážitkovou hodinou bolo stretnutie s celým spoločenstvom školy pri krátkom programe a zapálení 3. adventnej sviečky.

„Pod Pilíšom - tam je náš svet“

Výstava fotografií Imricha Fuhla s týmto názvom bola sprievodným podujatím stretnutia v Župnej knižnici v Békešskej Čabe v jedno síce sychravé, ale srdce hrejivé decembrové popoludnie. Vďaka podpore Verejnosprospešnej nadácie Zväzu Slovákov v Maďarsku diskutovali o svojej tvorbe s podporou obecnstva Alexander Kormoš, Gregor Papuček, Rudolf Fraňo. Stretnutie moderoval a neraz i vtipným slovom dopĺňal novinár, básnik a ako prítomní mohli vidieť i úspešný fotograf Imrich Fuhl.

V početnom publiku nechýbali okrem Juraja Antala Dolnozemskeho i ďalší dolnozemske autori. Osobné vyznania literátov boli sprevádzané recitovaním vlastných básní. Pridali sa k nim i recitátori z obecnstva a žiaci čabianskeho Slovenského gymnázia, základnej školy, materskej školy a kolégia. Tí vystúpili i s krátkym programom slovenských ľudových piesní. Spisovateľ, prekladateľ a vydavateľ, regionálny

historik Rudolf Fraňo predstavil prítomným časť svojej rozsiahlej publikačnej činnosti. Aj keď píše najmä po maďarsky, jeho témy sú zakotvené v slovenskom pilíšskom prostredí. Vo vlastnom

náklade vydal 36 knižných titulov, časť z nich i v slovenčine. Námety čerpá v rodnej obci, tradíciách jej ľudovej architektúry, v ľudovom humore i v remeslách. Venuje sa aj prekladateľskej činnosti, preložil napríklad do maďarčiny historický román Milana Ferka Jánošík, a ďalších sest knich.

36 exenplánov v Župnej knižnici v Békéscskej Čabe daroval.

Naozaj, „pod Pilíšom – tam je náš svet“, tam je jedinečný svet. Hoci vo vyjadreniach autorov sa objavili i smútok a nostalgia, fotografie, hovorené i zaspievané slová dokázali, že je to stále krásny slovenský svet.

Text: Ján Pitoňák / luno.hu

Foto: Imrich Fuhl

Pilisi Szlovák írók Békéscsabán

A magyarországi szlovák nemzetiségi irodalom állandó legendái, amelyek részét képezik a középiskolai irodalmi tananyagban a Békéscsabai Gimnáziumba, általános iskolába, óvodába, és kollégiumba látogattak. Ebben az Adventra hangolt intézményben az iskola igazgatója Edita Pečeňová üdvözölte őket, aki mint szlovák irodalmár, több éven át, tanít, és felkészíti a tanulókat az érettségire. A hallgatók személyesen megismerhették Alexander Kormoš, Gregor Papučekot, Fuhl Imrét és Franyó Rudolfot. Rendkívüli irodalom órában volt részük a diákoknak. A tananyagban lévő /szereplő/ verseket, könyv részleteket az írók, költők, (Szerzők) előadásában halhatták. Edita Pečeňová, tesztelte a diákok tudását, kérdésekkel mi van a szerzőkről a tankönyvekbe írva, mely versek, részletek vannak publikálva.

Felidézte középiskolás tanulmányainak időszakát, amikor diákja volt ezen iskolának, amelyet ma „igazgat“. A versenyeken való részvételt, ahol Fuhl Imre volt vetélytársa, aki a Budapesti Szlovák Gimnázium diákja volt. Persze akkor is mindenki igyekezett nyerni, megmutatni hogy a legjobb. A baráti kapcsolat megmaradt máig.

Alekszander Kormos mesélt a Békéscsabán töltött időszakáról, amikor itt dolgozott és ízelítőt adott az itt írt verseiből. Gregor Papucsek motiválta a fiatalokat a szlovák nyelv tanulásához. A szlovák tudásának köszönheti hogy tolmács lehetett a

Szovjetunióban és Lengyelországban. Szerinte a szlovák nyelv az összes szláv nyelv eszperantója. Aki tud szlovákul az Európától egészen Vlagyivosztokig érvényesülni, tud.

Franyó Rudolf kiadó és fordító ismertette kiadói munkáját. Értékes könyveiből, amelyeket saját költségén adott ki, egy példányt, (harminchat könyvét) az iskolának ajándékozott. Fuhl Imre viccesen megjegyezte: megkérdezte Rudit, miért fordít szlovák könyveket magyarra? Franyó Rudolf, azt felelte, „hogy a magyar Szlovákok is megértsék“. A humoros, szép szavakban és élményekben gazdag találkozót Fuhl I. egy telefonnal kapcsolatos epizóddal fejezte be. Edit telefonja volt, ami ezekkel a szavakkal kezdődött „ki voltál nálunk húzva“. Először meglepődtem, de utána jót kacagtam, Edit elmondta, hogy az érettségien az egyik diák a Magyarországi szlovák irodalom tételnél róla beszélt.

Pont ezután, az élményekben gazdag óra után az egész iskola közösséggel való találkozás volt, egy rövid kultúrprogram és a harmadik adventi gyertya meggyújtása.

„Pilis alatt ott a mi világunk“

Kísérő rendezvényként volt megszervezve Fuhl Imre fotókiállítás a Békéscsabai Megyei Könyvtárban. Egy nyirkos, de szívmelegítő decemberi délután a Szlovákok egyesülete

Magyarországon közalapítványnak köszönhetően szerzői délutánon beszélgethettek a szerzők Alekszander Kormos, Gregor Papucsek és Franyó Rudolf, a munkájukról. A találkozót Fuhl Imre vezette, és humoros szavakkal tarkította. Fuhl Imre, sikeres újságíró, költő és amint a közönség láthatta, fotós is.

A közönség soraiból nem hiányzott J. A. Dolnozemský mellett a többi alföldi szlovák szerző sem. Személyes vallomásaik saját verseik szavallatával voltak tarkítva. A közönségből is volt, aki szavalt, és a diákok is bekapcsolódtak. Szlovák népdalokkal gazdagították a programot. Franyó Rudolf író, fordító, kiadó, regionális történész, bemutatta egy részét a munkáinak. Bár elsősorban magyarul ír, a témái tükrözik a Szlovák Pilst. Saját

költségén megjelenített 36 könyvet, egy részét szlovák nyelven is. Ötleteit a szerző a szülőfalujából meríti a népi építészet hagyományai a népi humor és foglalkozások.

Fordítással is foglalkozik, lefordította Milan Ferko JÁNOŠÍK című történelmi regényét, és további hat híres művét. A megjelent könyveiből egy példányt a Békés Megyei Könyvtárnak adományozott.

Valóban „Pilis alatt van a mi világunk“ ott egy sajátos világ van.

Bár a szerzők nyilatkozataiban olykor szomorúság és nosztalgia jelent meg a fényképek a kiejtett és elhangzott szavak bebizonyították, hogy a Szlovák világ mindig is csodás!

Fordította: Marika Vavreczka

Vízkereszt

Vízkereszt ünnepét, amelyet eddig január 2. és 8. közötti vasárnap tartottunk Magyarországon, már január 6-án ünnepeljük. Ezen a napon a háromkirályok gyermek Jézusnál tett látogatását ünnepli a katolikus egyház, ekkor kerül sor a vízszentelés szertartására is: a pap megáldja a keresztvizet és a szentelt vizet.

Vízkereszt napja a IV. Század elején kezdett a keresztények körében terjedni, mint Krisztus születésének, kereszttségének, a kánai menyegzőnek és a háromkirályok látogatásának ünnepe.

A vízkereszt a miatt is kiemelt ünnep a katolikus vallásúak életében, mert ekkor kezdődik meg a házszentelés időszaka. A házszentelés szertartása során a pap az újonnan megáldott szenteltvízzel meghinti a lakásokat, házakat: a szentelmény révén nemcsak az épületek, hanem a benne lakókat, dolgozókat is megáldja.

Minden kedves olvasómnak békés, boldog új évet kívánok erőben, egészségben!

Franyó Rudolf

Születésnap

A Magyar Honvédség vezetése és a Szentendrei Altiszti Akadémia parancsnoka 70. születésnapja alkalmából ünnepi ebéden látta vendégül Koncz János ezredest, aki évtizedek óta településünk lakója. Bozó Tibor dandártábornok, helyettesei és a

volt munkatársak jelenlétében meleg szavakkal méltatta Koncz János ezredest

életútját, és emléktárgyat adott át részére. Az ajándék egy 155 mm-s ágyútarack, 70 cm magas hüvelyéből készült, díszes, vésett felirattal. Koncz ezredest életútjáról film is készült, amelyet az ünnepségen vetítettek le a résztvevőknek. A "KÜRTÖS" nevében gratulálók, sok örömet, de mindenképp erőt, egészséget kívánok.

Franyó Rudolf

Együtműködési megállapodás a szentendrei tűzoltósággal

2016. december 13-án a Szentendrei Hivatásos Tűzoltóparancsnokságon

IV-es fokozatú együtműködési megállapodást kötöttünk, a tűzoltósággal. Jövő tavasszal az egyesület tagjai 40 órás tűzoltósági tanfolyamon fognak részt venni. Addig is különböző megelőzési anyagok olvashatók a helyi „KÜRTÖS” újságban illetve Facebook oldalunkon.

Andresz Csaba t. őrnagy parancsnoktól Mihics József elnök, Franyó Rudolf elnökhelyettes vette át az egyesületünk által már aláírt együtműködési megállapodást.

Pilisszentlászló, 2016. december 13.

Pilisszentlászlói Polgárőr- és Önkéntes Tűzoltó Egyesület

Képzés/továbbképzés

Duna-Ipoly Nemzeti Park Igazgatósága által szervezett képzés/továbbképzésen vett részt Kocskovszki István, Németh Lászlóné és Tusák József polgárőrök. A képzés helyszíne Budapest, XI., Sas-hegyi Látogatóközpont volt. A Budai Sas-hegy Természetvédelmi Terület megújult Látogatóközpontja minden korosztály számára tartogat izgalmas tartalmakat. Az emeleti panorámaterasról, pazar budapesti kilátás tárul elénk.

ösvényt úgy alakították ki, hogy babakocsival, illetve segítővel, kerekesszékekkel is járható legyen. A polgári természetőri képzés hasznos jó volt polgárőreink számára, élmény volt a látogatóközpont megismerése is. A képzést a Duna-Ipoly Nemzeti Park részéről Halász Antal osztályvezető tartotta. Későbbiekben vizsgát (polgári természetőr) is fognak belőle tenni.

A Látogatóközpontot és a hegycsúcsra vezető

Pilisszentlászlói Polgárőr- és Önkéntes Tűzoltó Egyesület

Ünnepek alatt szolgálatban a Pilisszentlászlói Polgárőrség!

December hónapban 76-órát volt közterületen a polgárőrség hol önállóan, hol közös szolgálatban. Egy rendezvénybiztosításban, és egy továbbképzésen is részt vettünk. Kuczmog József

c.r. ftzls körzeti megbízottal 6-óra közös szolgálat volt. December 24-én karácsony szent este Sárai György polgárőr látott el közös szolgálatot Kuczmog József c. r, ftzls-el, egy intézkedésnél aktívan működött közre polgárőrünk. A karácsonyi ünnepek alatt Franyó Rudolf, Sárai György, Mihics Krisztián polgárőrök voltak szolgálatban. 2016. Augusztustól-decemberig 474-óra közterületi szolgálatot láttunk el. Eredményekben gazdag sikeres új, évet kívánunk.

Pilisszentlászló, 2016. december 29.

*Pilisszentlászlói Polgárőr-
és Önkéntes Tűzoltó Egyesület*

Pilisszentlélek megszabadulhat az Esztergom előtagtól

Célegyenesbe ért a településrész azon óhaja, hogy Esztergom-Pilisszentlélek helyett csupán Pilisszentlélek legyen.

A Földrajzinév-bizottság is megerősítette a képviselők korábbi döntését. Esztergomi városatyák szabadították fel a falut. Névleg. Nevezzük nevén a dolgokat, mert az a

legtisztességesebb, meg amúgy sincs értelme hosszú kiflinek mondani a zsemlét. Ehhez hasonlatos bürokráciai szörnyszülemény volt Pilisszentlélek (Huta) nevének megváltoztatása, jogosan vérig sértve az ott élőket. Eddig, mert 2016. december 14. a név-felszabadítás ünnepnapja mostantól.

Pilisszentlélek megszabadult az Esztergom-Pilisszentlélek elnevezéstől, és

immár saját nevén büszkélkedhet a völgybe zárt gyöngyszem. Utoljára ekkora siker a saját irányítószám (2508) kiharcolása volt éppen tíz éve, ugyanakkor – csakúgy, mint Kertváros vagy Búbánatvölgy – közigazgatásilag

továbbra is Esztergom része marad a település. Mi pilisiek ezelőtt és most is Hutának neveztük és nevezzük ezután is.

Franyó Rudolf

Biztonságban a lakóhelyünk

A közbiztonság növelését szolgáló térfigyelő kamerák elhelyezéséről döntött a Képviselő – testületünk. Nagyon helyes döntésnek tartom, hogy az Önkormányzat minden lehetséges forrást, eszközt és megoldást megkeresett annak érdekében, hogy településünk lakóinak biztonságérzete javuljon. A képen látható megfigyelő kamera helyszínének

kiválasztása dícséretes, hiszen ahogy az a képből is kitűnik „uralja“ a falut. Településünk különböző pontjain további 8 megfigyelő kamera került még elhelyezésre. Ezek a kamerák hozzáértő szakemberek, hatóságok által kijelölt alábbi helyszíneken lettek felszerelve: - Szentendrei – Gerle u., Sikárosi u. – Kis Rigó Étterem, Szabadság tér községháza bejövő forgalom,

Szabadság tér – községháza tér, Waldorf Iskola, Honvéd utca – Petőfi tér, Honvéd utca és a Petőfi utca felső részén. A pénzügyi fedezet a 2016. évi költségvetésben állt rendelkezésre. Az eredeti tervek szerint a megfigyelő rendszer (szerver) központja a körzeti megbízott helyiségében került volna kialakításra és ennél fogva, az üzemeltetést is a Rendőrség végezte volna. A kiépítés és a folyamatos egyeztetések során azonban módosult az eredeti elképzelés. A szerver kiépítésére az Önkormányzat épületében került sor. Az üzemeltetővel kapcsolatban még nem történt megegyezés.

*Szöveg, fotó:
Franyó Rudolf*

Nagy Magyarok

1236. December 27-én JULIANUS BARÁT visszatér Keletről a távoli magyarok létezésének és a mongolok közeledtének hírével. Julianus barát egy magyar Domonkos-rendi szerzetes volt, aki Gerhardusszal és még néhány szerzetestársával két utazást tett, hogy megkeresse a magyarok őshazáját keleten.

A Julianus barát két útjáról készült feljegyzéseket a vatikáni levéltár őrzi. Az első útról (1235-1236) Pater Richardus – valószínűleg Julianus felettese – írt jelentést, a második útról (1237-1238) maga Julianus írt feljegyzést („Levél a tatárok életéről”). A kéziratokat Cseles Márton magyar jezsuita fedezte fel újra a vatikáni levéltárban, 1695-ben.

Sakk

Anderssen

Anderssen, Morphy mellett kora legjobb sakkozója. Őt tartják az első nem hivatalos világbajnoknak. Nevéhez fűződik a „halhatatlan“ és az örökzöld“ játszma, és több legendás történet is.

Anderssent barátai megkérték leckéztessen már meg egy nagyon jól sakkozó postamestert. Adolf belement a játékba és elutazott a postamesterhez. Abban az időben még „ló vasutak“ voltak, s szállást, ellátást kért az állomáson. A postamester felesége minden jóval ellátta, a postamester pedig megkérte játszon vele lefekvés előtt néhány partit.

Anderssen köszönt szépen mindent, de sajnálattal közölte hogy ő bizony nem tud sakkozni. A postamester pedig elmagyarázta neki a lépéseket, a játék célját, stb. Anderssen nagyon figyelt, s maga is csodálkozott hogy a postamester milyen logikusan,

ésszerűen válaszol kérdéseire. Elkezdődött a játéka postamester Vezér előnyt adott, és Anderssen természetesen hagyta nyerni.

-„Postamester uram! Önnek könnyű, önnek csak a Királyára kell figyelnie. Most én adok egy Vezér előnyt“

- A postamester ezután hiába próbálkozott, mindig vesztett. A lovakat már befogták, Anderssen indulni készült.

- „Uram Ön úgy játszik, mint a nagy Andersson“.

- Köszönöm uram, de mint mondtam Önnek én nem tudok sakkozni, de hallottam egyszer, hogy egy jól sakkozó postamester Andersonnak Vezér előnyt adott“.

Anderssen szerényen elbúcsúzott a postamester pedig hosszan nézett utána.

Sakk rovatunkat Anderssen egy játszmájával – Schallop, Berlin, 1864.- folytatjuk.

K g1, V e2, B a1, B f1, F e4, H c5, H c3, a2, b2, c2, g2, h2,

K e8, V d8, B a8, B a8, Fc8, H c8, H d7, H f6, a7, b7, c7, f7, g7, h6, e4.

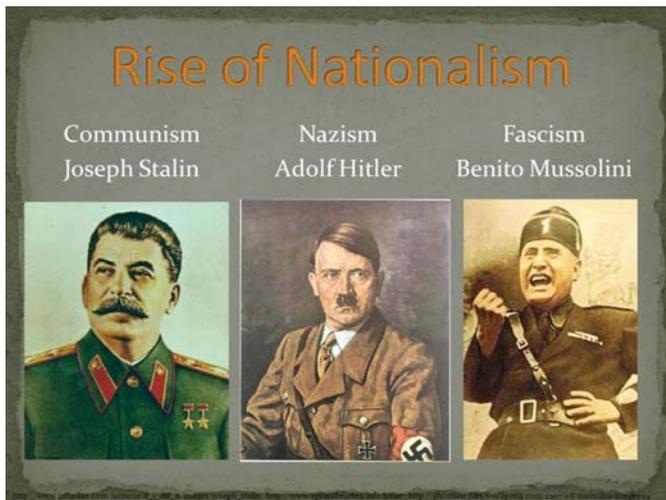
Világos lép és nyer.

Fotó, szöveg: Tusák József

A helyes megfejtés beküldők között értékes könyveket sorsolunk ki.

Az év legsötétebb napja

December 21-én született Sztálin. Nem mondom, hogy elvtárs, mert nekem nem az. Mindenkit meggyilkoltatott, mielőtt őt ölték volna meg. A legnagyobb vérengzést a saját népében hajtotta végre. Tíz milliókat küldött a Gulágra, többek közt a saját feleségét is. Fia egy németországi láger

nagyfeszültségű kerítésén égette magát szénné, miután nem volt hajlandó kicserélni német tisztekre. Az ukránok azért várták a németeket megmentőként, mert az ukrainai padlássöprések miatt hétmillió ember halt éhen. Hitler viszont olyan beképzelt volt, hogy leigázni akarta Ukrainát, nem szövetségassé tenni. Ő egyébként jó (kép) festő maradhatott volna, ehelyett egy borzalmas politikus lett.

Az általa korábban alapított SA teljes vezérkarát megölette az SS pribékeivel a „hosszú kések éjszakáján“. Több száz embert. „Ha“ ezután kivégezték volna, nem tudott volna tovább gyilkoltatni. A fasizmussal Mussolini példáját követte, aki vele ellentétben nem négy elemi végzett, hanem egyetemet. Ezért nézett ki hármójuk közül a leghülyébbnek. (Sztálin egyházi iskolába járt, de ez nem látszott rajta.)

Losonci Miklós

Sorsközösség

Lengyelországi egyetemi éveim alatt folyamatosan éreztem. Már a kezdeti nyelvi nehézségeim idején is tökéletesen éreztem az érzéseiket és ők is az enyémeiket. A Jeszenszky Géza által szorgalmazott Visegrádi négyek kiállta au idő próbáját.

Igazi „felsőváriakká“ váltunk. Az új osztrák kancellár javasolta Ausztria csatlakozását hozzánk, de a fiatal külügyminiszter (egyelőre még) elutasította.

A 28 európai államból októberben csak Magyarország vétőzta meg a kvótát és Szlovákia. Úgy is mint az Európai Unió soros elnöke. Úgy is mint baloldali kormányú ország kategórikusan elutasította a „suicid“ (öngyilkos) liberalizmust. Európa iszlamizálását, a kereszténység elárulását.

A decemberi pozsonyi Európa Csúcson a két országhoz már felzárkózott Lengyelország is, de Csehország még nem. Az adventi, berlini merénylet után már Prága is kijelentette, hogy egyetlen migránt sem akar látni. Jobb későn, mint soha, de a legjobb azonnal védekezni. Berlinben a belvárosi „ Budapester Strassén“ történt merénylet. Az elkövető utána úgy sétált át egész Nyugat – Európán, mintha mi sem történt volna. A tavalyi

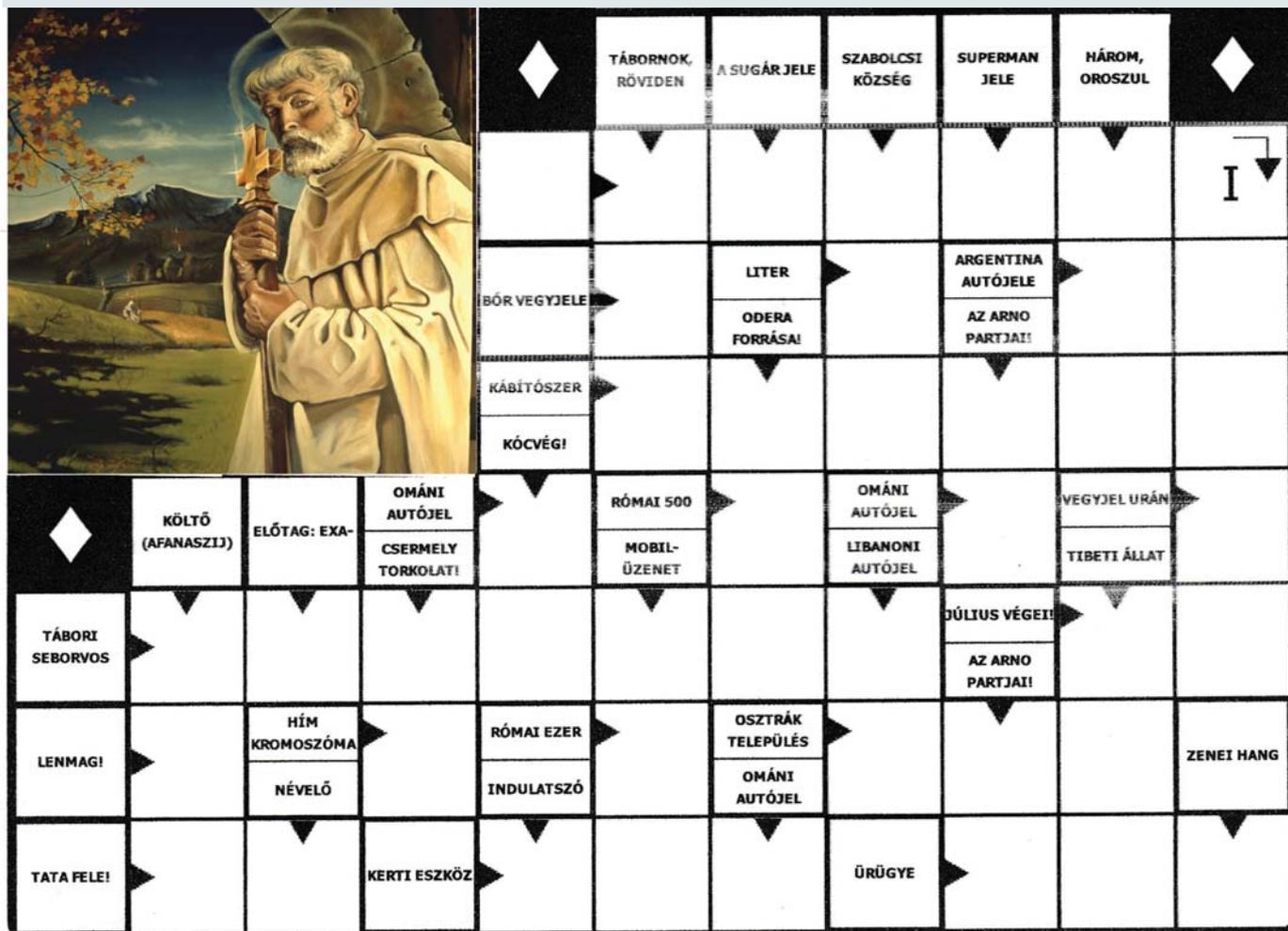
Szilveszter után a muszlimoknak sikerült elrontani a németek idej karácsonyát is. Gauch ezután megdicsérte a népet, hogy nem válaszolt gyűlölettel, a gyűlöletre. A tavaly új évi bűncselekmények után Merkel beszélt lelkesen a migránsokról.

A muszlimok azokat a németeket is imátkozásra szoktatják, akik előttük sosem tették. A második szilveszterük önfeledt szórakozás helyett feszült ébességgel telt.

Számilliók hangulata máris tönkre ment Európában. A muszlimok előtt Európa megélte az ünnepeit, most pedig próbálja túlélni. „Akár milyen kedves vendég, három napig untig elég“. A mézeshetek után a sötét hétköznapiak következtek. Willkommen után vicht kommen. Keresztény ünnepeink katonai hadgyakorlatokká váltak. Folyamatos titkosszolgálati eszközökkel sem képes Nyugat – Európa megelőzni a terrorcselekményeket. Zárt táborok hiányában. A határok nélküli világ, a globalizmus örültség. A valóság mindig fölülírja az elméleteket. A multikulturalizmus életképtelen.

Losonci Miklós

Keresztrejtvény

Franyó Rudolf

Beküldendő, (a Jánosíkba) a Pálos rendfőnök neve, aki a hajdani Kékes kolostorban fejezte be földi életét.

A helyes megfejtők közül értékes könyveket sorsolunk ki.

FIGYELEM! Szívbarát keverék

Alapanyagok: Kardamom,
Szerecsendió
Kömény őrölt
Fahéj őrölt
Barna nedves nádcukor, vagy méz

Nagyobb mennyiségű keveréket (mind a négy alapanyagból egy tasakkal) sűrítményt érdemes készíteni. Azt a hűtőben tartani és a reggeli teába egy evőkanálnyi sűrítményt beleönteni, majd felkeverve meginni.

Készítés: Azonos mennyiséget összekeverünk, 2 dl. vízben, majd lassú tűzön forraljuk. Reggel éhgyomorra megisszuk.

Nesze, ezt a tót adta!

Megtörtént eset, 1947-ben történt a kitelepítés, ami lakosságcsere néven ismeretes. Ugyanakkor ténykérdés, hogy községünkben és szlovák lakta településekről erőszakkal senkit nem telepítettek ki.

Inkább agitációs propagandát terjesztettek. Például Visegrádra, hívták össze a környék szlovák ajkú lakosait, ahol azt hangoztatták, hogy nem lesz lehetőségük, nyelvük használatára hivatalokban, tanintézményekben, templomokban, bíróságokon stb. (amihez, addig sem igazán volt joguk).

Ezt sokan szó szerint vették.

Ugyanakkor, a régebbi békeidőkben sokan jártak dolgozni, terményt vásárolni a felföldön dúsan termő földeken gazdálkodó családokhoz. A

falunkba is érkeztek az agitátorok, akik szidták a szlovákságot és azt hangoztatták, hogy a kitelepülő családok kint a szlovák földön éhen fognak pusztulni. A régiak elbeszélése szerint még becsmérlőbb szavakat is mondtak a szlovákságra. Egyik alkalommal a szónok már annyira belendült az ócsárlásba, hogy szavai szerint a hálátlan magyarországi drótos tótok jólétüket a magyaroknak köszönhetik.

– Nos, ez lett a veszte.

A kőbányászati munkától megizmosodott testű középkorú János, fatalpú lábbelijét levéve felugrott a pódiumra és – „Nesze, ezt a tót adta” szavakkal jól fejbe vágta az agitátort.

Aszfaltozás

Megkésve bár, de még időben sikerült elvégezni utcáink jelentősebb kátyúzását.

Az aszfaltozó dolgozók, a közhiedelemmel ellentétben, a technológiai munkafolyamatokat betartva, a lehetőségekhez képest jó munkát végeztek. Erről nekem is naponta többször lehetőségem volt meggyőződni.

– „Kár a munkáért, a hideg miatt ugyanis meg fog fagyni az aszfalt.” – mondogatták többen is.

Nos, aszfaltozni kétségtelenül a nyári melegben a legjobb. Ugyanakkor azt is tudnunk kell, hogy az aszfalt a betonnal ellentétben nem fagy meg, csak kihűl, és így megszilárdul. Ezzel szemben a beton a

cement melegedésétől megszabadul a víztől és ez által, megköt. Az aszfalttal hidegben mivel a hidegtől gyorsabban szilárdul természetesen

nehézebb dolgozni. A komolyabb nagy felületű aszfaltozási munkálatokat ezért hűvös esős időben nem végeznek. A kátyúzáshoz szükséges csekély mennyiségű aszfaltot viszont némi ügyeskedéssel

képlékeny állapotban lehet tartani. Bárhogy is történt, akkor is nagyon helyesnek tartom, hogy nem kell kerülgetnünk a gödröket.

Franyó Rudolf

Részlet Franyó Rudolf VAJZLIK, A REJTÉLYES PILISI BETYÁR c. könyvéből

Vajzlik megtudta, hogy Jozef Podmaniczky a kúriája közelében lévő, út menti fogadóban szokta tölteni ideje nagy részét.

Fiatalember volt még és híres erejéről, szíve akár a vaj. Jobbágysai jól éltek és odaadóan szerették urukat.

Így tért be délután megszokott helyére és szorgalmasan iszogatta a rajnai borocskát.

A helység üres volt, csak a szembe lévő asztalnál ült egy szakállas, bajszos fiatalember, földesúri öltözetben.

- Urambátyám! – szólította meg Podmaniczky, aki unta az egyedüllétet.

- Nem tisztelne meg társaságával? Úgy ülünk itt mindketten, mint a hüvelykujjak.

- Miért ne, Urambátyám! – válaszolt az idegen és mosolyogva felemelkedett.

- Hej, a teremburáját! – szólalt meg Podmaniczky, tisztelettel nézve az óriás termetes alakját.

- Jó nagy esőzések lehettek ott, ahol ennyire megnőtt, urambátyám!

- Maguknál sem volt szárazság - viszonzta a köszönést, mert Podmaniczky is nagytermetű volt.

- De Vajzlik mindkettőnket összegyűrne - tette hozzá Podmaniczky.

- Ki tudja? Lehet, hogy nem bírna velünk - mérlegelt az idegen és bemutatkozott.

- Az ifjabb Vattay Pál vagyok. Vattay János fia Pomázról. Látogatóba megyek Párkányba.

- Édesapádat ismerem, de veled, kedves urambátyám, még nem találkoztam.

Isten hozott szerény birtokomon! Podmaniczky megörült, hiszen Vajzlik is pomázi, most legalább többet tud meg róla. Vattay kielégítette érdeklődését, hiszen órákon át beszélt a híres kapitányról és az erdei fiúkról.

Ej, a fene egye meg azt a zsványt, elmegy minden gonoszhoz, de a jó embereket nem tudja meglátogatni! Hiszen nem minden földesúr hóhér és rabszolgatartó! Én egy hétig nem engedném el magamtól!

Vattay mosolygott.

- És urambátyám szénája rendben van, ha annyira kívánja? – kérdezte halkán.

Az úr fellobbant.

- Hogy rendben van-e? – mondta. Úgy bizony! Én

úr, te paraszt. Te dolgozzál, de én a te munkádat megtérítem. Én nem nyúzlak meg, mi mind a ketten szépen élhetünk. Így cselekszem én, jöjjön hozzám és nézzen körül, urambátyám. Ott nincs szegénység, éhezés és deresre húzás.

Az idegen szép kék szemei boldogan villogtak.

- No, no, bocsásson meg, urambátyám - nyugtatta őt. Nem akartam megsérteni önérzetét, de tudja, az a Vajzlik ördögi emberke, ott jelenik meg ahol nem várják, és ott kaszál, ahol nem szántott, de nem saját részére! Ő az apámat is fájinul megregulázta. Az öreg most olyan, mint a falat kenyér, de előtte – mindenért deres és ütlegek!

Belépett a kocsmáros, Vattay bort öntetett.

- Milyen farsangot tartanak, mikor még zenéjük sincs? – kérdezte a vendéglőst.

- Ej, dehogy nincs, kérem alázattal, tekintetes úr - válaszolta tisztelettel.

- Méltóztassék parancsolni, rögtön itt lesznek a cigányok.

- Akkor ide velük és borral teli az asztalt! – parancsolta az idegen. Néhány pillanat és már nyomult a fekete raj, hónuk alatt hegedű, kezükben kalap és arcukon mosoly, akár a felkelő napocska.

- Hát akkor, milyet parancsolsz, urambátyám? – kérdezte a vendéget Podmaniczky, akivel már összebarátkozott.

- Vajzlikról, ha tudod őket, Pál bátyám, - kérte Podmaniczky.

- Hogyne tudnám, ki más tudhatná, ha én nem! – szólt Vattay Pál és hozzáfogott.

A cigány, aki már meggyantázta a hegedűt, tátott szájjal nézte az énekest. Olyan hangot még életében nem hallott. Az egész helység zengett a gyönyörű férfihangtól. Podmaniczky az asztalra könyökölve kitámasztotta fejét, és teljesen átlényegülve nézett új barátjára. Az csak énekelt, nagyokat ivott és dukátokkal fizetett a cigányoknak.

- Vajzlik magasabb nálad, Pál bátyám? - kérdezte tőle Podmaniczky.

- Nem magasabb, éppen olyan, mint én, csak tudod, ő félelmetesen izmos – válaszolta neki Vattay mosolyogva. A kocsmáros éppen egy kéttallérost adott vissza a dukátból.

- Ő, tudod Jozef bátyám, az ujjaival meghajlítja az

ilyen érméket - tette hozzá és a következő pillanatban meg volt hajlítva a jobbjaiban lévő tallér.

Podmaniczky felugrott helyéről.

- Bátyám, te vagy...

Vattay félbeszakította. – Hallgass, inkább énekelek neked!

„Zsiványnak kell lennem,
mert nagy a sérelem,
Igaztalanság az uraknál,
az igazság a zshiványnál!”

Podmaniczky szoroson melléje húzódott és fülébe mondta:

- Bátyám, te valóban Vajzlik vagy.

- Eltaláltad, én vagyok.

A cigány egy pillanatra hátat fordított. Vajzlik ezt a hegedűje tónusából észrevette.

- Mi van more? – ordított rá.

- Talán Vajzlik pénze nem eléggé jó?

A primás remegett, akár a nyárfalevél és nézelődött, merre könnyebb, de Vajzlik nem engedte elillanni. A kocsmárossal behívatta szolgálait, Hornyákot és Mikusikot. Valamit súgott nekik, aztán tovább szórakozott. Patakokban folyt a bor és marékkal szóródtak a dukátok.

- Nos, kedves kocsmáros, hogy tetszik magának a szórakozásunk? – kérdezte Vajzlik a vendéglőst. Az meggörnyedt, hajolgatott és mosolygott.

- Nagyon jó, nagyságos úr! Látni, hogy az urak nem koldusok.

- Ördögöt, urak! – vágott vissza Vajzlik.

- Zshiványok. Vagy tán nem ismer minket? Ez itt ni, Havrancsik, no és akkor én ki lehetek?

A kocsmárosnak remegni kezdtek térdei, fogai vacogtak a hidegtől.

- A kegyelmes úr, az Istenért, talán csak nem – Vajzlik? – dadogta.

- Az, bizony az, a saját bőrében – mondta kacagva Vajzlik. – De most már hozd a bort!

Abban a pillanatban csengett az ablaküveg. Vajzlik megfordult és látta, hogy az első cigány kiugrott az ablakon.

- Látjátok, viszket a tenyere azok miatt a dukátok miatt, amit a fejemre kítűztek - mondta fanyarul.

- Elment bejelenteni engem, nemsokára itt lesznek a pandúrok. Podmaniczky ijedt meg a legjobban, de nem azért, mert Vajzlik Havrancsiknak adta elő őt.

Ő csak a kapitányt féltette. Ezért kezdte rábeszélni Vajzlikot, hogy menjen vele. De Vajzlik nem egyezett bele. Ő bizony szaladni nem fog, még ha rögtön fel is akasztják. Bort hozatott és nyugodtan folytatta az ivászatot. Kint már estére járt az idő. Valaminek biztos el kellett terjednie, mert a majorból jött a nép a kocsmához és a bátrabbak bekukucskáltak az ablakokon. Látni akarták őt és mindegyikük szívből kívánta, hogy: „Csak ne kapják el őt!”

Azonban mégis elkapták. Nyolc állig felfegyverzett pandúr gyors léptekkel igyekezett a „Fekete Holló” vendéglőhöz, és átpréselve magát a népen, bementek a kocsmába. A muzsika megszűnt és Vajzlik is abbahagyta az éneklést.

A dicsőséges megyeszék nevében megkötözték Vajzlikot és Havrancsikot, hogy elvigyék őket Esztergomba. Mert, hogy megyeszéki pandúrok voltak, akiket egyenest a közeli Esztergomból küldtek Vajzlik elfogására.

- No, most már a mienk vagy! – mondta büszkén az alacsony növésű, de izmos, széles hátú őrmester.

- Kocsmáros, adjál bort! Megérdemeljük. Cigány, húzzál a zshiványoknak, amelyiket akarják. Nekik ez már az utolsó lesz.

A cigány előlépett.

- De azt a száz dukátot nem felejtí el? – kérdezte. – Nélkülem nem tudták volna meg ki szórja azokat a dukátokat a „Fekete Hollóban”.

Az őrmester megnyugtatta az árulót, hogy a városházán megkapja, aztán ismét szólt a zene és az ének. Az éneklés befejeztével a pandúrok kezdtek kikísérni a két összekötözött zshiványt.

Hiába védekezett Podmaniczky, hogy ő nem Havrancsik, a pandúrok mind a két összekötözöttet fölrakták Vattay kocsijára. A négy pandúr melléjük ült. A másik négy Podmaniczky kocsijára szállt fel, és elindultak Esztergom felé.

- Isten veled, galambocskánk, Vajzlikunk! – kiáltották néhányan a jelenlévők közül.

- Legyenek átkozottak az urak, törd szét béklyóidat drága Sólýmunk! – folytatták a többiek.

Podmaniczkyknak könnybe lábadt a szeme.

- Látod, ennek nem kellett volna megtörténnie! – mondta szemrehányóan.

Vajzlik mosolygott.

- Csak nem képzeled, hogy hagynám magam lefogni nyolc férfinak? – mondta büszkén.

- Csak maradj csöndben!

A városháza előtt megálltak a kocsik, és itt még négy pandúr ugrott a hátsó kocsira. Akkor hallotta Podmaniczky, hogy valakit csépelnek, aztán valami test leesett a földre és jajgatást lehetett hallani, a cigányprímásét. A kocsik ismét elindultak, most már gyorsabb tempóval. Vajzlik rántott a jobb vállával, kiszabadította kezét, utána ugyanazt tette Podmaniczkyval.

- Most már érted? – kérdezte tőle.

- Nem - mondta nagyot sóhajtva, halkán.

- Mondjad hangosan, ezek mind az én legényeim - mondta Vajzlik nevetve.

- És a börtön helyett hozzád megyünk, hiszen ránk vártál.

Podmaniczky még mindig nem fogta föl.

- Figyelj! Mielőtt bementem volna a kocsmába, a cigányok már a bejárat közelében felismertek, mert tekergették a fejüket. Amint láttad a cigány elszökött, hogy eláruljon. Nos, hogy elkerüljem, a börtönt, kiadtam az enyéimnek az utasítást hogy a városházán lévő pandúrokat kötözzék meg és négyen maradjanak ott közülünk. Így a cigány az én legényeimnek vitte a hírt. Hogy a cigányok ne vigyék tovább a hírt, engem a másik nyolc legényem foglyul ejtett, és mindkettőnket összekötözve vitt a Városházán várakozó legényeimhez, ahol aztán a cigány, „méltó jutalmát” a hátára kapta.

Vajzlik aztán benyúlt a zsebébe és előhúzott egy teljes marék dukátot.

- Hogy a szegényeknek is jusson valami – mondta, és mosolyogva egyenként engedte a dukátokat a földre.

Másnap megtalálta azokat az erdőbe fáért igyekvő nép. Nem kellett felvilágosítani őket, hogy ki vesztette el. Mindenki tudta, hogy Vajzliktól, az erdei legények áldott lelkű kapitányától valók azok az aranyak.

Podmaniczky kúriájában elkezdődött az egy hétig tartó multság, olyan, amelyet a Pilis még soha nem látott.

Vajzlik brigádjának dús eseményeit hosszú tétlenkedés követte, mert eljött a tél, és nagy hó borította a pilisi erdőket. A hideg, téli napokat a Holdvilág-árokban lévő barlangban töltötték. Csak nagyon ritkán keltek étel-ital beszerzőútra a szomszédos falvakban lévő ismerősökhöz.

A kemény tél miatt nagyon sokat szenvedtek. Néhányan a sok nélkülözés miatt már szögre akarták akasztani baltájukat, de a nagy hó miatt hosszabb útra nem mertek elindulni.

Annál többet tettek az őket üldöző urak. Megnövelték a darabontok létszámát, és akció esetén minden csoporthoz hozzácsatoltak egy tizednyi fegyveres katonaságot. Ezeknek a csoportoknak adták ki feladatul a szemtelen zsványok élve vagy halva való elfogását, és uraik elé való szállítását.

Vajzlik erről hírhozóitól értesült, de csak mosolygott rajta. Miután elolvadt a hó, és a fű már bokáig ért, elindultak Drobinoháék birtokára. Egy napot és egy éjszakát töltöttek ott, majd Visegrádnál átkeltek a Dunán. Ott a Zólyom felé vezető országút közelében ütöttek tábor. A tavaszi váci vásárra igyekvőkkel csak úgy tetszés szerint bántak. Akiknek volt - azoktól elvették, és azoknak, akiknek nem volt, odaadták. Itt Vajzlik olyan csínytet követett el, amin sokáig mosolygott a nép. Éppen csapra vertek egy borkereskedő kocsijáról leszedett, akós hordónyi bort és azt fogyasztgatva szórakoztak. Már nagyban mulatoztak, mikor nyolc állig felfegyverzett hajcsár gyönyörű ökröket hajtott az országúton. Lehetett tán húsz belőlük.

- Kié ez a sok gyönyörű állat? - kérdezte az egyik hajcsárt Vajzlik.

- A Kopornán lakó Dávid zsidóé - válaszolta büszkén a hajcsárok vezetője.

- Föl vagytok ám fegyverkezve, mintha háborúba mennétek - jegyezte meg erre Vajzlik.

- Nem is mer senki hozzánk nyúlni – válaszolta öntelten a fegyveres kíséret vezetője, majd elköszönve tovább hajtották az állatokat.

- Az a sok fegyver keveset segít rajtuk, majd én egyedül elhajtom tőlük azokat az ökröket - mondta Vajzlik mosolyogva barátainak.

A jelenlévők elképedve forgatták fejüket, de egyikük sem mert megszólalni. Vajzlik fogta magát és eltávozott.

Tán két óra múlva a hajcsárok lihegve rohantak visszafelé az országúton.

(Folytatjuk)

Mátyás király és Vízkereszt ünnepe

Szép szokás volt Mátyás idejében, Buda várában, hogy újesztendő örömeire a király megajándékozta a palotának és Budának népét.

Ezt az ajándékozást pedig mindig Vízkereszt ünnepén rendezték. Felvonultak erre a napra sorjában a király elébe mind a főrangúak, akik az udvart szolgálták, meg a palota minden tisztjei, minden őrei, cselédei, akik az udvarnál vagy a királyi háztartás körül valami szolgálatot tettek. Mindenki az ünneplőjét vette föl erre a nagy napra,

király kedves talján krónikása, akit Galeotto Marcionak hívtak.

Egyenként jöttek a hódoló udvari személyek az asztalhoz, és megálltak főhajtással Mátyás király előtt. A király pedig kinek-kinek a hivatala, foglalatossága szerint való ajándékot választott a kincses asztalról. Az uraknak díszkardot, remekbe faragott vadászkürtöt, ékesen munkált aransarkantyút nyújtott; a tisztok is szép kardot, lándzsát kaptak; aki asszonyszemély volt, annak

s mind a nagyok, kicsik a maguk méltóságának, mesterségének a jelvényeivel jelentek meg a fogadóteremben.

A fővadászmester kürtöt, a főpohárnok ezüstkupát tartott kézben, a tisztok alabárdal, az udvari zenészek ki sípjal, ki hegedűvel, ki tárogatóval, az énekes kobzosok kobozzal, szabók ollóval, csizmamester dikiccsel, a szakácsok főzőkanállal, mészáros taglóval, inasok tállal, pecérek korbáccsal járultak Mátyás király színe elé, ki maga az ajándékkal megrakott, drága rezes asztalnál ült. Az asztal sarkánál pedig ott állt a

gyűrűvel, kősöntyűvel kedveskedett a király; tepsibe, tárogatóba meg csupasz tenyerekbe azután olvasatlan vetette, dugdosta a csillogó-ragyogó aranytallért. A talján krónikásnak meg az volt a dolga, hogy a Mátyás ajándékaihoz egynéhány odavaló, kedves, tréfás szót vessen ráadásnak, persze magyar nyelven, mert aki Hunyadi Mátyás kenyerét ette, borát itta, annak mindnek érteni kellett a magyar szót. Így azután vidám hangulattal folyt az ajándékozás reggeli harangtól déli harangig.

Csiga

Impresszum:

A szerkesztőség címe: 2009 Pilisszentlászló, Petőfi S. u. 55.

Felelős szerkesztő - kiadó: Franyó Rudolf

E-mail: franyorudolf@citromail.hu | Tel.: 06 20 947-9243, 06 26 338-093

Nyomda, nyomdai előkészítés: Technova 2004 Kft. | technovaszentendre@gmail.com • 06 30 280 5189

Megjelenik havonta • Iktatószám: CE/15092-2/2015